

Farul Creștin

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREȘTINĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL :

Pe un an 120 Lei, pe 6 luni 65 Lei
In străinătate 300 Lei

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

Arad, B-dul Regele Ferdinand No. 65

Inscris la Trib. Arad secția III.

No. 6/1939

Grant responsabil : N. ONCU

Bolta viitorului

de Alexa Popovici

Pe ruinele unei lumi vechi, apare o lume nouă. Din frământarea de azi a popoarelor, din luptele, din amestecul lutului cu sânge, din ștergerea complectă a urmelor din trecut, va răsări o lume nouă. Curiozitatea oamenilor dibuște să găsească, să ghicească măcar cum va fi în noua lume de mâine. Se scriu astfel pagini cu nemiluita, se vorbește mult mai mult. Dar fie că se vorbește, fie că se tace, e clar că, lumea de mâine va fi alta, se va deosebi foarte mult. Pentru cel ce stă și judecă viitorul, după zorile cari se revarsă, va putea vedea marea deosebire între trecut și viitor.

In noua lume

credința în Dumnezeu

va fi întronată. Am trăit și am văzut sub ochii noștri dezvoltându-se organizații peste organizații în cari credința în Dumnezeu era terfelită, negată și călcată în picioare. Comunismul, ateismul, materialismul, nudismul, etc., etc., erau în floare. Edituri peste edituri răspândeau otrava necredinței în mințile și inimile oamenilor. Scriitori peste scriitori își toceau penițele, își căsneau mințile și turnau venin diabolic în lume.

Cine mai credea în Dumnezeu era sfidat și luat drept un înapoiat, un analfabet, etc. Erau astfel nimicite toate forțele spirituale ale omenirii, și lumea se îndrepta spre dezastru.

In lumea nouă însă, toate aceste născociri drăcești de mascare a necredinței în organizații și grupări vor dispărea. Credința în Dumnezeu va răsări din nou, și credem că, cu o forță și putere mai mare. Oamenii din lumea de mâine vor înțelege și vor spune

ca psalmistul: „Nebunul zice în inima sa, nu este Dumnezeu.” Va fi încă o dovadă că Diavolul a pierdut lupta, și i s'a năruit planul.

Ca un credincios devotat al lui Hristos, salut o lume nouă, o lu-

De reîntregirea hotarelor

Să mulțumim cu toții Domnului.



M. S. Regele Mihai I

me a credinței, în care oamenii, toți „să capete dreptul de a se numi copii ai lui Dumnezeu”, (Ioan 1:12) în care să fie dragoste și dreptatea să curgă ca apa.

Și prin credință ne vom primi în gânduri, fapte și sentimente, prin ea vor răsări în noi forțe nebiruite puteri ca nu se vor istovi. Hristos, Biserica și societatea prin întronarea credinței în lumea nouă, văd un viitor de

aur, o eră numai visată până acum.

Și în noua lume va fi

O altă viață

Lucrul acesta e urmarea logică a întronării credinței în Dumnezeu. Căci credința în Dumnezeu ne purifică, ne transformă în înțelegere. Ea e soarele care alungă păturele întunecului, aducând cu sine alte condițiuni de viață.

Atâta vreme cât un om se conduce după firea lui pământească și nu de credință face faptele firii pământești. „Și faptele firii pământești sunt: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbiile, certurile, zaviștiile, mâniile, neînțelegerile, desbinările, certurile de partid, pizmele, uciderile, bețiile, inbuibările, etc.” (Galateni 5:19—21). Cine poate spune că în trecut nu au fost la culme aceste lucruri? Cine poate tăgădui avântul acestor roade ale conduitei după firea noastră animalică și închinată spre tot ce e păcătos și degradant a demnității de om?

Prin întronarea credinței vom ajunge să avem în noi, fiecare individual și apoi în colectiv roadele Duhului. Căci prin credință ne împăcăm cu Tatăl și vom avea părășia Duhului. „Și roadele Duhului sunt: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, facearea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor, etc.” (Galateni 5:22—23).

Iată viața din lumea nouă, dacă va fi reintronată credința. E o viață așteptată și dorită de noi toți. Până acum această viață a fost numai visată, dar netrăită. Credința în Dumnezeu ne va coborâ din slăvilile albastre și nepă-

(Continuarea în pag. 6-a)

Farul Creștin

Fora religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet

Anul III, No. 33 Sâmbătă 16 August 1941

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.

În străinditate 300 lei.

În Statele Unite 2 doiari.

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația

Arad, Bul. Reg. Ferdinand 65
Casier: N. ONCU Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Timpurile de azi sunt timpuri grele. Toate sunt cu mult mai scumpe de cum ne așteptam. Abonamentul nostru e așa de mic, și pentru a putea face față nevoilor bănești, am făcut apel celor ce ne iubesc și celor cărora revista noastră le este scumpă să ne ajute. Și bucură noastră a fost mare, când imediat au și început să vină ajutoare.

Așfel mulțumim călduros celor ce la primul apel au și răspuns cu ajutorul lor. Am primit ajutoare dela: Biserica baptistă Moldova Nouă lei 200, Societatea femeilor, baptiste din Moldova Nouă lei 200, fr. Aron Marneș București lei 120, fr. Ioan Păușan din Valea Mare lei 100, fr. Nea Neța Arad lei 65, Nicolae Rusu, Andrei Șaguna lei 30, fr. Filimon Popa Mostoleni lei 45, fr. Rusu Const. Ineu lei 45.

Re: noim din nou apelul nostru și rugăm pe toți acei ce iubesc lucrarea Farului să ne ajute cu darul lor. Se primesc daruri oricât de mici și oricât de mari. Orice sumă primită ca ajutor pentru Far va fi publicată. Ajutați Farul, și prin el ajutați pe frații cari îl citesc. Conducerea Farului a luat hotărârea să trimită fraților din provinciile desrobite, Basarabia și Bucovina, în mod gratuit Farul, pentru a le aduce mângâierea și a-i lega din nou de ceilalți frați din restul țării. Ajutați-ne.

Slăvit să fie Domnul că în ciuda vremurilor în care trăim, revista noastră merge înainte. Domnul ne dă putere și ajutor ca să putem ține aprinsă lumina Farului, ca să dea multora razele mângâierii, inspirației și ale bucuriei.

Tânărul bogat

„Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică.” Marcu 10:17.

Aceste cuvinte sunt primele cu care se începe vorbirea între Isus și tânărul bogat.

Mulți cari citesc despre acest tânăr, îl critică. Și spun că, era un om legat de avere, de aceea vom căuta să arătăm pe acest tânăr în adevărul biblic și apoi fiecare creștin să-și compare viața cu a acestui tânăr și să vadă dacă este mai mult în cele spirituale ca acest tânăr. Cetiți vă rog în Marcu 10:17—27 și veți vedea că, acest tânăr a avut:

Dorința după viața veșnică.

Natural că și azi, dacă vorbești cu oricare creștin, vei vedea că, îți va spune că are dorința după viața veșnică, dar după cum poporul se cunoaște după roade, tot așa și omul după fapte. Cineva a spus: „Faptele dovedesc sentimentele.” La acest tânăr putem vedea fapta, când Marcu spune: „A alergat.”

Cum un om bogat, un om de elită, frunțaș cum îl numește Luca, să-și lase servitorii cămilele (dacă era din alt oraș, pentru că Evanghelia nu ne spune de unde era și atunci să călătorească cu cămilele) și să fugă până ce ajunge pe Isus. Poate că avea de mers până la Isus o distanță mare, că altfel nu trebuia să fugă și noi știm că totdeauna pentru un om mare e ceva greu și obositor a fugi, dar acest lucru l-a făcut cu plăcere, pentru că era în el dorința după viața veșnică, și știa că numai la Isus o găsește.

Alt lucru care îl arată doritor după viața veșnică este că „a ingenunchiat.” El e un om bine îmbrăcat cu o cultură destul de înaltă și ingenunche înaintea Aceluia, despre care cu puțin înainte se spune: „Nu este acesta tâmplarul...” (Marcu 6:3).

Privind mai departe la conversația tânărului cu Isus putem vedea că, acest tânăr era:

Aproape de viața veșnică.

După ce Isus îl întreabă de porunci și îl vede a fi un om moral, Marcu spune: „Isus l-a iubit.” E ceva minunat a fi iubit de Isus, dar iubirea cere întotdeauna

jertfă. Matei ne spune că, el pu întrebarea lui Isus: „Ce-mi mai lipsește?” — „Un singur lucru — a zis Isus.

„Tot ce ai”, oare n'a fost asta o pretenție prea mare de la Isus? Câți creștini din zilele noastre ar da măcar o părticică din averea lor pentru Isus? Oamenii sunt în stare să dea pentru tot și țuică săptămânal zeci și sute dar ce dau credincioșii pentru Isus?

Să vedem și alt lucru care pare a-l scuza pe acest tânăr de așea vândut averea. Se gândea probabil: „Dacă eu vând și dau la săraci, peste puțin timp și eu voi ajunge sărac și cine știe dacă vor mai găsi oameni ca să vândă averea și să ne ajute pe noi.” Ce scuza bine întemeiată tot ce fac creștinii și acum poartă să scuze, dar Isus vede și a văzut până în adâncul inimei și îți spune și ție astăzi: „Dacă vrei să vezi după Mine, trebuie să te lepezi de tine să-ți iei crucea și să-L urmezi.” (Marcu 8:34).

Iubiții mei băgați de seamă, că acest singur lucru l-a făcut pentru sărmanul tânăr:

Să-și piardă viața veșnică.

S'a desinteresat că avea multe averi. Nicăiri nu mai spun Evangheliile că s'a mai întors, și acum iubitul meu cetitor aruncă-ți privire asupra acestui tânăr, compară-ți viața cu a lui, caută să vezi ce îți mai lipsește pentru a avea viața veșnică și te predă totul lui Isus, să nu îți pierzi viața ca și acest tânăr.

„Pentru că ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-a pierde sufletul său.”

de Mara Cornel

Cântăreți ai Domnului Comandați-vă de urgență cartea de cântări:

CÂNTĂRILE EVANGHELIEI

cu 860 cântări. E una din cele mai frumoase lucrări din câte au apărut până acum. Prețul cărții este calitatea I. cu 95 lei și calitatea II. cu 90 lei. Iar pentru cei ce doresc să aibă cartea legată în piele, ea va costa 270 lei.

Orice comandă se face dela Depozitul nostru din Arad, B-dul Regele Ferdinand Nr. 65.

„Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru.” (Ps. 46:1).

Lumini în întuneric

Din experiențele unui păcătos mântuit

„Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: „Iată drumul mergeți pe el...”

Călăuzirea lui Dumnezeu este interesantă, frumoasă, de obicei însă grea și neînțeleasă, totuși sufletul, care se lasă călăuzit, este cât se poate de mulțumit și fericit știind, că mâna plină de iubire a Tatălui său lucrează numai spre binele său. Ce surprins a fost fostul meu profesor de profecții, când primi călăuzirea, că să dea demisia din serviciul său, în care lucra de zece de ani și unde era plătit cu peste 30.000 mii lei lunar, și să lucreze gratis în alt oraș! El și soția lui erau supuși măcar că nu știau de ce. Privind azi la ceiace a lucrat Dumnezeu, atunci sunt sigur că ei sunt foarte fericiti și mulțumiți. Vorbeam aseară cu un frate și-i spuneam că, sunt sigur că, pentru mine numai Dumnezeu lucrează, că să fiu fericit și să-mi meargă bine: cât pentru mine, toate planurile mele bune, pe care le fac pentru slava lui Dumnezeu, ele sunt nenorocirea mea, și cu câtă creștinătate, Dumnezeu mă scapă de ele. Noi nu putem cunoaște împrejurările viitorului și din cauza aceasta este bine să ne lăsăm călăuziți de Dumnezeu.

O DIMINEAȚĂ POSOMORĂTĂ

Am început ca de obicei să mă rog, dar rugăciunea mi era mereu întreruptă. Fără haritatea legăturii cu Dumnezeu dispărui. Eram izolat și rugăciunea mi era izolată. Mă gândeam amărât: „Iarăși am făcut ceva?” — E ceva la mijloc, nu se poate ca cerul să mi se închidă fără pricină așa din senin. Neascultare, împotrivi-re poate e chiar și împietrire. Cu cât sufletul meu încerca să se înalțe în zărilor senine și liniștite, spre Dumnezeu, cu atât mai mult vedeam că încercarea este zadarnică — Duhul Sfânt care trebuia să mijlocească cu suspine negrăite (Rom. 8:26) mi se împotrivea.

Eram într-o mare strâmtoare. Cercetam cauza, dar Dumnezeu nu mi descoperia. Am încercat să mă apropiu de Dumnezeu prin Sf. Scriptură citind dar nimic. Nicio lumină peste sufletul meu. Nicio scântecă în întuneric, nicio picătură de apă peste pustia vieții mele. Camera mea era în cea mai stricată mahala a orașului pe malul Muresului. Am simțit că trebuie îndată să părăsesc camera. Era o dimineață frumoasă, am mers pe malul Muresului. Tocmai atunci erau niște revărsări de ape. Valuri mari, clocotitoare mergeau repezi unele în vârtejuri, altele se izbeau furioase în maluri și toate în șugomot surd dispăreau spre păduricea Căla. Privind în apele acelea tulbure și

sbuciumate în mersul lor, îmi vedeam fiorul sufletului meu sbuciumat, care teșise cumva fără voia lui din legătură cu Dumnezeu. Zădărnica era rugăciunea sau meditația, pentru că sufletul mi era în întuneric și n'aveam lumină spirituală. Amărât, trist, desamăgiat mă îndreptam din nou spre casă. Eram peste măsură de apăsător și mă gândeam: „Cerul să nu aibă nicio lumină pentru sufletul meu, care alergase ca un cerb după izvoarele de apă?” și așa mergând deodată m'am trezit, că trec pe la ușa unui cunoscut, într-un și-l întreb: „Ce faci?” — Uite plec la concentrare. Când ai tren? Peste o oră și jumătate. Mi-am dat seama că, nu e mântuit și că aceasta poate e o ultimă ocazie.

„N'ai vrea ca înainte de-a merge să ai păcatele iertate?” — Cum să nu, tocmai aceasta mi lipsește, îmi răspunse liniștit. I-am dat o Evanghelică, i-am arătat cum poate primi fiecare om mântuirea. După ce auzi, căzu în genunchi, ceru cu toată sinceritatea ca sângele lui Hristos să-i spele păcatele, apoi mulțumi pentru mântuirea primită. Mai târziu îmi scriseră o scrisoare în care îmi arăta bucuriile sufletului pe care le avea în legătură cu Domnul.

Soarele începu să se înalțe, dar și sufletul meu era înălțat la Dumnezeu. Acum puteam să mă rog sau să citesc. Legătura unitară între suflet și Dumnezeu fu restabilită, era pace, liniște și bucurie, în loc de fiorul sufletesc, prin care am trecut. Am mulțumit lui Dumnezeu pentru toate și pentru că nu mi-a ascultat rugăciunea de dimineață.

CRAVATA ALBASTRĂ

Imi place mult o astfel de cravată, mai ales când are și linii albe pe ea. Aceasta e slăbiciunea mea. Și cum mi-a rămas o cravată veche și rea mi-am zis: „Merg și-mi cumpăr cravata dorită.” Mă gândeam cum l-am întrebat odată pe un frate profesor la seminar, care era adânc spiritual și bogat în experiențe cu Domnul.

„Nu-i așa, că se poate cineva să trăiască pentru slava lui Dumnezeu, iar hainele să-i slujească pentru slava personală?” — Da, sigur, că se poate. Acesta e păcatul multor creștini de azi, care cu sufletul slujesc lui Dumnezeu, iar cu hainele lui Mamon: lumii lor, societății, etc. Simplitatea, modestia, buna cuviință în îmbrăcăminte vorbește sus și tare că sufletul e sănătos, și că n'are nevoie de po-doabe pământești.

Am căutat cravata preferată la multe prăvălii, dar n'am găsit. Pe urmă m'am

răzgândit un moment și m'am hotărât să-mi cumpăr o cravată pe care o văzusem în prăvălia X. Când încerc să mă întorc înapoi, Domnul mi se împotrivesc. Am rămas așa de surprins, parcă nu-mi venea să cred. Am stat în mijlocul drumului și mă gândeam: „Dece Domnul m'a dat voie să merg, să văd, să umblu, să caut, iar acum mi se împotrivesc.” Așa ceva într'adevăr încă nu mi s'a întâmplat până atunci. Desigur trebuia să mă întorc liniștit acasă, altfel nici nu puteam face. Mă gândeam: „Voi afla cauza mai târziu.” Așa și s'a întâmplat a treia zi, am mulțumit lui Dumnezeu, că nu m'a lăsat să-mi cumpăr cravata albastră. El este călăuză desăvârșită, pentru că cunoaște viitorul și împrejurările prin care vom trece.

O MISIUNE URGENTĂ

Încă nu era amiază. Aveam de terminat niște lucruri urgente, deodată simții că, trebuie să părăsesc lucrul meu și să merg în partea de miazănoapte a orașului. Eram sigur că Domnul mă trimite, dar mă grăbeam să termin întâi lucrul meu, apoi să merg. Domnul mă zorea, dar eu țineam morțiș, ca să termin lucrul. Fiindcă călăuzirea era urgentă, m'am sculat în picioare, am încheiat lucrul, m'am îmbrăcat, am încuiat ușa și am plecat.

Pe drum mergeam repede, ca să răscumpăr din timpul pierdut. Domnul era cu mine, știam că, voi ajunge la țintă măcar că nu știam unde mergeam. Domnul meu nu greșește în călăuzire; mergeam pe dibuite, dar eram dus cu mare precizie. Nu-mi era frică că voi greși adresa, pentru că Domnul era în mine și Domnului nu-i era frică. Mă bucuram, pentru că în călăuzirile directe, precise și urgente se ascunde multă bucurie, nu degeaba vorbește Ap. Pavel despre „Carul de biruință”. pentru că în asemenea cazuri falimente nu sunt, pentru că Domnul este totul și El nu poate falimenta. După scurt timp eram la patul unui tânăr grav bolnav, încărcat de păcate și fără-delegi. Se recunoștea pe deplin și aceasta tocmai îi producea desnădejdea cea mare. Căuta sbuciumându-se adânc vreo lumină în întunericul vieții sale, care începea să se nucască cu întunericul veșnic, dar nu găsea nimic, din întuneric se scufunda în mai mare întuneric. De durere și supărare scrâșnea amar din dinți, se învâlea și nu vorbea nimic. Dar Cel ce vede totul, l-a văzut, l-a cercetat. Când a auzit despre mântuirea minunată, lumina cerească a început să se scurgă în sufletul său. A stat liniștit și mirat, mi-a zis: „Si eu sunt spălat de păcat.” Da, i-am zis, Sângele lui Hristos ți-a spălat păcatele. „Păcatele tale nu mai sunt asupra” (Continuare în pag. 7-a)

„Iată vine ziua care va arde ca un cuptor.” (Mal. 4:1).

Adevărata Biserică

Faptele 2:37-47

În aceste timpuri grele e bine să ne întoarcem privirile înapoi la Biserica din Ierusalim. E prima biserică, e cea adevărată, e locul de bătaie a Duhului Sfânt, unde câștigă cele mai strălucite victorii la începutul creștinătății.

În biserica din Ierusalim, găsim adevăratele principii și metode de lucru în lume. Bisericile locale de azi sunt chemate la viața creștinilor din prima biserică. Deoarece azi principiile și învățătura Domnului Hristos, în cele mai multe biserici e numai pe hârtie. Auzim adesea cuvintele: Biserica a hotărât, biserica a găsit cu cale să introducă sau să facă un lucru sau altul. Întrebăm însă, Biserica aceia trăiește ea învățăturile Domnului Hristos? Hotărârile luate sunt ele după voia lui Hristos și sub călăuzirea Duhului Sfânt? Ori sunt inspirate de firea pământească a oamenilor neîntorși la Dumnezeu.

Se cere revizuirea vieții de fond a bisericii locale. Aceasta cercetare însă se poate face numai punând-o alături de Biserica începătoare. Aceasta din cauza că azi după atâta vreme ar trebui să avem un creștinism, nu mai slab decât acel începător, ci mult mai tare; nu mai sărac în râvnă și dragoste pentru Isus, ci mai bogat. Deoarece azi avem mijloace mult mai bune de-a învăța, de a cunoaște și de a ne mișca dintr-o parte în alta în interesul cauzei lui Hristos.

Caracteristicile Bisericii adevărate? Să vedem **membrii cari au compus-o?**

Oamenii cu inima înfrântă. Membrii Bisericii începătoare aveau o inimă zdrobită, de durere pentru păcat și plină de dorință după har și iertare. Cuvântul lui Dumnezeu, le mulțumise inima și le smerise sufletul. Oamenii cu inima înfrântă și un duh zdrobit. Din această stare sufletească, strigă ei: „**Fraților ce să facem?**” „**Pocăiți-vă**” — spune apostolul. Ei au acceptat să au pocăit. Deci Biserica adevărată e alcătuită din membrii pocăiți.

Oamenii botezați pe baza credinței în Hristos. Ei nu erau copii, ci oameni mari, când s'au bo-

tezat. Taina botezului li s'a dat pentru că au avut credință în Domnul Hristos. Credință vie, care a ridicat întrebări în sufletul lor împingându-i la fapte de ascultare. Ei n'aveau o credință pasivă, ci activă, adică lucrătoare. Pentru că aceasta e credința născută de Duhul Sfânt în inima celor credincioși.

Membrii din Biserica începătoare **erau născuți din nou.** Aveau darul Duhului Sfânt, care lucra în viața lor. Erau oameni născuți din apă și din Duh, așa cum învățase Domnul. Duhul Sfânt îi legase laolaltă, formând trupul Bisericii adevărate. Deci Biserica adevărată e aceia, care e alcătuită din membrii cu inima înfrântă și sufletul zdrobit, botezați pe baza credinței vii în Domnul Hristos și mântuirea lor personală și născuți din nou prin Duhul Sfânt.

Cultul bisericii începătoare

Cât despre felul de împlinire a slujbei bisericesti, credincioșii din Biserica începătoare e foarte practic și simplu. Ei n'aveau multe forme.

Învătau cu stăruință cuvântul lui Dumnezeu. Insistau să cunoască tot mai mult adevărurile sfinte. Ba încă mai mult căutau să împlinescă ce învățau; cuvintele stăruiau în învățatură înseamnă că ei făceau cu râvnă ce spunea apostolii. Nu numai cunoștința, ci și înfăptuirea. Pentru că cunoștința fără împlinire e de puțin folos. Ea satisface mintea îmbogățind-o. Însă inima și sufletul, rămân goale și sărace. Căci inima și conștiința noastră e satisfăcută numai de fapte bune și adevărate.

Stăruiau în „legătura frățească.”

Aveau iubire pentru frați. Nu trăiau izolați unul de altul. Doreau a se vedea și a se închina lui Dumnezeu uniți. Aceasta o făceau din îndemnul cugetului, din inspirația Duhului Sfânt sub influența căruia trăiau. Dragostea frățească curgea din inimile lor, ca mierea din fagure. Aceasta pentru că cunoșteau pe Domnul și nu aveau nimic mai scump decât frățietatea în Hristos. Ce departe suntem noi creștinii, de

azi de această viață! Cât de recunștem unii față de alții!

Stăruiau în „frângerea pâinii.” Se țineau de porunca Domnului cu privire la împărțirea: „**Faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.**” Iar cuvintele: „Dacă nu mănâncă cineva corpul Meu și nu bea sângele Meu, nu are viață în el”, erau vii în sufletul lor. Își dădeau seama cât de prețioasă era viața în legătură cu Domnul. Câți din membrii bisericii de azi sunt nepăsători față de această taină!

„Stăruiau în rugăciune.” Acest isvor de viață, rugăciunea era atât de scump Bisericii începătoare. Membrii ei ascultau cuvintele Domnului, care a spus: „**Stăruiti în rugăciune, vegheați și rugați-vă.**” Ce scump e harul rugăciunii! Prin rugăciune ne apropiem de Dumnezeu. Venim în legătură cu El, primim putere spirituală și daruri dela El. Cât creștinii din zilele noastre măcar practică rugăciunea? Numărul celor cari se roagă e atât de mic. Am uitat rugăciunea, am uitat unde locuiește Domnul; am uitat clipele dulci de rugăciune, când am auzit de El, am uitat iubirea dela început față de frați și uitat cât de scump era cuvântul lui Dumnezeu pentru sufletul nostru.

Faptele primilor creștini. Una din cele mai însemnate fapte este „**dărnicia.**” Primii ucenici ai Domnului erau atât de pătrunși de spiritul dărnicii, încât vindeau averile chiar pentru a acoperi nevoile fraților în lipsă. Ei nu puteau păstra averile numai pentru ei, când vedeau atâția săraci în jurul lor. Ei împlineau porunca: „**Vindeți ce aveți și dați săracilor și veți avea comoră în cer.**” Ei puteau să o facă aceasta fără a se gândi la ziua de mâine și fără a se teme că ei vor duce lipsă, pentru că aveau încredere în grija Domnului. Ce deosebiri între noi și ei. Creștinii de azi cumpără averi peste averi, clădesc case peste case și adună bani peste bani și haine peste haine. Aceasta totul pentru ei și nimic pentru alții. Mișună săracii și plâng orfanii în jurul lor. Ei însă nu aud decât voia inimii lor. Iacome și eului egoist, care strigă: Nu ai de unde da, nu-ți ajung ție, etc. Vine moartea și-i desparte.

(Continuare în pag. 7-a)

„**Pregătiți calea Domnului, neteziți-i cărările.**” (Matei 3:3).

Mărturisirea unui fost materialist

(Urmare din numărul trecut)

„Dacă crezi în inima ta”

Tălcuirea acestor cuvinte este faptul că locul necredinței se găsește nu în cap, ci în inimă. Voiața este rea; îndoielile și greutățile de care este bătuită mintea, nu sunt decât pricină neadevărată, puse înainte de vrăjmașul sufletelor, și înapoi a cărora inima necredincioasă se silește să se adăpostească și să-și apere necredința. Aceasta este tălcuirea cuvintelor Domnului, care știa ce este în om: „Voi nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viață”. (Ioan 5:40).

Ceiace împiedică pe om să vină la izvorul vieții veșnice și să primească acest dar nespus al lui Dumnezeu, este voiața neînblânzită și răzvrătită. Deaceia și este scris: „Crezând din inimă, se capătă starea după voia lui Dumnezeu”. (Rom. 10:10). Mintea omului firesc este un tărâm prielnic îndoielilor și întrebărilor; și fiindcă el își închipuește că acestea au o mare însemnătate, crede că trebuie să le doboare una după alta. Omul firesc nu știe ce înseamnă să fi: „Prefăcut prin înnoirea minții”. (Rom. 12:2) și „el nu primește lucrurile care vin dela Duhul lui Dumnezeu, căci ele sunt o nebunie pentru el și nu le poate pricepe, pentru că ele trebuiesc judecate duhovnicește”. (I. Cor. 2:14). Dar când inima, acest centru al ființei omenesti, acest centru lăuntric, în care numai Dumnezeu intră, este cucerită, omul întreg este prefăcut, mintea este înnoită și scăpată de acest nor încușmat al îndoielilor și dovezilor.

Ceiace mă împiedicase în trecut să primesc mântuirea, dată fără plată de Isus Hristos nu era mulțimea îndoielilor și dovezilor de care îmi era plin capul. Închipuindu-mi că greutatea pe care o aveam ca să cred venea de aici, mă înșelam și eu ca atâția alții „necredincioși” a căror minte a orbit-o Dumnezeu acestui veac, ca să nu vadă strălucind Evanghelia slăvită lui Isus care este chipul lui Dumnezeu. (II. Cor. 4:4). Dumnezeu n'a dat nici o însemnătate îndoielilor măcei mele minți, care mi se păreau așa de puternice și crednice de a fi privite cu cea mai mare considerație. El le-a tratat după voia Lui cel puternic și le-a înlăturat într-o clipă. Nu era greu pentru acela care „risipește ostoaavele ca praful”. Astfel schimbarea înmănată prin care acela care este „mort în greșelile și păcatele lui”, este „înviat cu Hristos”, (Efeseni 2:5), nu este săvârșită printr-o înșurubire de dovezi ci este lucrarea cel puterniciei lui Dumnezeu. Puterea aceasta El a desfășurat-o în Isus „înviindu-L din morți și făcându-L să șadă la dreapta Lui, în locurile cerești”. (Efeseni

1:19—20). Este o lucrare care se face într-o clipă în cei ce cred în Domnul Isus. Nași fi în stare, se înțelege, să lămuresc această experiență morală fără ajutorul Bibliei, ceace întărește, încăodată obârșă a ei dumnezeiască. La lumina Bibliei este ușor de văzut că ceiace se petrecuse în mine era urmarea unei încredințări făcute de Duhul Sfânt, Acela care lucrează acum în lume, încredințându de păcat, de sfîntența vieții și de judecată.

„In adevărata pace”

O altă urmare, însemnată a credinței mele în mărturisirea lui Dumnezeu pe care a dat-o despre Fiul Său (Ioan 5:9) a fost locuirea deplină a stărilor de apăsare intelectuală, care dădeau repede în tristea neurmată, cunoscută sub numele de: „prostație nervoasă” de care suferă atâția înși în vremea noastră de surmenaj, și a cărei pricină adesea nu se cunoaște. Mintea care se sprijinește pe lucruri materiale și peritoare, nu poate gusta adevărata pace. Lămurirea mulțumitoare a păcii minții, este că ea se întemeiază pe „Dumnezeul cel neschimbăcios”. N'am fost lămurit îndată de această apăsare mentală, căci n'am învățat numai de cât să mă sprijinesc pe Eldar schimbarea a început îndată și a înaintat regulat, până în ziua când pacea lăuntrică a ajuns starea firească a minții mele.

Am învățat, că răscumpărarea care este în Isus îndreaptă toate urmările păcatului, fie că se arată în trup, suflet și spirit. Mântuirea este pentru omul întreg: „Duh, suflet și trup!”

La aproape două luni după întâmplarea istorică mai sus, ca să spun în treacăt, căutaseu să nu vorbesc nimănui despre ea, de sfială, și de frică să nu fiu luat în râs m'am văzut în urma împrejurarilor silite să vorbesc unui membru foarte scump din familia mea, care suferea, vedeam lămurit de același apăsare mentală care mă chinuia și pe mine în trecut, și să propovăduiesc pe Isus pentru întâia dată. Nu vă puteți închipui ce mare silință m'a costat această primă mărturisire.

Toată era cuprinsă în aceste câteva cuvinte: „Cea ce-ți lipsește este Isus”. Odată rostite cuvintele acestea, propovăduitorul nu a mai găsit alt cuvânt de spus, și singura urmare parulă a acestei măci cuvântări a fost o tăcere sfioasă și încurată. Și totuși, Duhul lui Dumnezeu s'a slujit de această simplă mărturie făcută cu stângăcie, și de călirea câtorva texte din Biblie, luate de ici colea, ca să învieze un suflet mort. Mai erau încă doi membri din familie de adus la Isus, dar nu trecu multă vreme și ele, fără nici o

sire din partea noastră, au primit pe Isus și au trecut din întunecet la lumina Lui înmănată. A fost pentru noi o mare și nespusă plăcere să descoperim că

Siguranța mântuirii

cu toate necuvântările ei de netăgăduit, putea fi moștenirea pe care o poate stăpâni îndată credinciosii. Toate cunoștințele noastre teologice, căpătate mai înainte, ne învățaseră să credem că trebuie să ducem o viață creștinească, dar nimeni nu poate avea siguranța acestei mântuirii înainte de „zua judecării”. Nicăi acest lucru nu era exact, căci ne-au așteptat mari bucurii când am citit cuvinte rostite chiar de Isus însuși: „Adevărat, adevărat vă spun că cel ce ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce m'a trimis pe Mine are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut dela moarte la viață”. (Ioan 5:24). Bunătatea lui Dumnezeu față de noi nu s'a mărginit să ne descopere adevărul cu privire la iertare în Isus și siguranța vieții veșnice venită de aici; El ne-a arătat că datorită și dreptul nostru deosebit este să luăm îndată locul acesta, din treburi și întreprinderile lui, domitori sau căpeteniile acestei lumi răstăgnind pe Domnul slavei. (I. Cor. 2:8). Dumnezeu ne-a arătat că Isus s'a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, cu ținta lămurită ca să ne smulgă din acest veac rău (Galateni 1:4) și că voiața lui cu privire la cei răscumpărați este, ca să „iasă din tabără”, ca să meargă la El, purtând ocară Lui”. (Evrei 13:3). Tabăra este, în înfățișare cel puțin, un loc de plăceri și de sărbători unde se întâlnește tot ce este potrivit ca să ne farmece ochii și să mulțumească dorințele minții și ale trupului. Punând, pe cât cu putință, în lumină tot ce strălucește și aruncând, pe al doilea plan tot ce este suferință și neceaz, „tabăra” izbuteste să salveze aparențele, cu atât mai mult cu cât cei ce locuiesc în ea nu cer decât să se legene, cu gânduri desarte și se învoiesc destul de bine asupra datoriei pe care o au cu toții să vadă totul bine.

După ce l-au dus dincolo de poartă și l-au omorât, „domnitorii acestei lumi” și-au hărăzit talentele și puterile sub cărmuirea mărețată a dumnezeului veacului acestuia unei singure ținte: să înainteze abili și să desfășoare o civilizație așa de slăvită, încât să ajungă să se creadă că lumea n'are nevoie de mântuire.

Totul deplin în El

Domnul ne-a arătat apoi că departe de a simți o lipsă dacă ne-am retrage din îndeletnicirile „taberii” și plăcerile ei nelegiuite, asemănătoare cu părișul spinilor sub căldare (Ecl. 7:6), dimpotrivă, am câștigat nespus de mult. Noile interese, care ne umpleau inima, fiind ale Acelui în fața căruia este o plinătate de bucurie și

(Continuare în pag. 8-a)

„Am fost flămând și Mi-ați dat să mânânc, setos și Mi-ați dat să beau.” (Matei 25).

De vorbă cu tinerii

Conștiința



E în ființa noastră ceva, ce parcă are glas și putere peste noi, e un judecător al tuturor faptelor, gândurilor și intențiilor noastre, e parcă o participantă neînfinată, ceva ce e mai tare ca noi, mai neînduplecată ispășirilor și amăgirilor de tot fel, aceasta e conștiința. Oamenii gânditor! au primit-o în multe feluri. Astfel unii

cu spus Dumnezeu în om, alții au spus că e judecătorul în om, alții că e glasul spiritului nostru, etc. Dar oricum am conștientiza-o și am denumi-o ea e aceeași, lucrarea ei e cunoscută de toți oamenii. Ea ne muștră sau ne îndeamnă.

Am ales, de data asta, să stăm de vorbă despre conștiință, pentru că e bine să se știe de tineri că conștiința trebuie ținută trează și curată.

Spun, scumpi tineri, că trebuie ținută trează pentru că la foarte mulți oameni conștiința e adormită, e moartă. La mulți la foarte mulți, conștiința nu mai lucrează. Ei fac lucruri rele și murdare și acest glas lăuntric tace. Comit tot felul de păcate și nu aud nicio muștrare. Dece? Pentru că ei au o conștiință adormită. Și știți cum se ajunge la asta? Foarte simplu, prin abuz. Prin abuz oamenii își pierd orice, ouz, vâz, miros, etc. Prin abuz își pierd și adorm și conștiința. Adică azi fac o călcare, mâine alta, și așa zi de zi înăbușese glasul conștiinței, până ce ea din ce în ce e mai slabă și în cele din urmă e amortită.

Cum veți putea păstra o conștiință trează? Iarăși simplu. Să ascultați de glasul ei, să nu o sugrumați, adică trăind așa cum cere o viață creștină.

Și apoi am spus, să căutați să aveți o conștiință curată. Atunci și numai atunci veți avea o ferăcure, pace și bucurie în viață. Altcum muștrările ei vă vor chinuți și produce sbuciumări lăuntrice.

Dar nu numai pentru asta, ci Hristos, Biserica și societatea cu nevoie de oameni cu o conștiință trează și curată. Numai atunci va fi o lume nouă, mai bună, mai cinstită, mai loială, mai sinceră, și mai frumoasă.

Vătorul e pe umerii tineretului. Cum veți fi voi, așa va fi lumea de mâine. Și

în dorința de a servi pe frații cari pleacă în diferite orașe ale țării în căutare după serviciu și acelor cari sunt concentrați, am cerut să se trimească secretariatului Uniunii adresele caselor noastre de rugăciuni din toate orașele țării. Până astăzi n'am primit decât adresa casei de rugăciuni din Abrud, trimisă de fr. V. Furduliu.

Câte lucruri bune și de folos obținem s'ar putea face dacă frații ar înțelege să răspundă corect și fără întârziere, la cele ce li se cer din partea Uniunii noastre. Cazul de față e destul de grăitor pentru a se putea înțelege că oricâtă bunăvoință s'ar pune pentru a servi cauzele de interes general, nu se poate face nimic dacă nu există bunăvoința și la ceice trebuie să le ajute răspunzând cerințelor.

E drept că, în ultimul timp am cerut cum multe dela frați, dar aceasta se datoră faptului că am rămas în urmă cu multe aranjamente absolut necesare unei bune organizări pe întreaga țară, din pricina multelor și deselor luple și demersuri pentru câștigarea și respectarea drepturilor noastre de cult. Astăzi însă, când situația aceasta s'a împesit îmbucurător, trebuie să pășim cu aceeași energie și hotărâre la înfăptuirea ce ne stau înaintea, fără șovăire și întârziere.

Conform hotărârii aduse de comitetul Uniunii, bisericile și comunitățile sunt rugate să dea toată atenția întocmirii statistice cerute de Uniune. Nu trebuie să lipsească din tabloul statistic nici o localitate în care avem frați. Trebuie trecute toate localitățile unde sunt frați, chiar dacă e numai un singur membru.

Pe viitor nu vom putea veni în ajutor, în caz de nevoie, celor ce nu vor figura în statistică. De această greutate ne isbim în prezent și vom, cu ajutorul Domnului, s'o înlăturăm. Frații sunt rugați să-și dea toată atenția și s'înțina a ne ajuta la lucrul acesta. Modelul tabloului statistic ce urmează să se întocmească, se află în „Farul Creștin” Nr. 25 din 21 Iunie 1941.

mă gândesc la voi tineri credincioși, voi trebuie să fiți în primele rânduri. Cine va putea avea o conștiință mai trează și mai curată ca a voastră? Predați-vă complect în mâna lui Isus și atunci veți putea spune: „Văta noastră e ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”. Numai așa puteți fi temelile lumii de mâine. Vă așteaptă viitorul. Sunteți gata și demni de el?

de A. P.

DELA UNIUNE

De asemenea insistăm pe lângă comunități să trimească fără întârziere tabloul de predicatori ordinați care va cuprinde numele și pronumele, domiciliul (adresa) și raionul de activitate.

Comunitățile sunt rugate ca fără întârziere să trimească lista cu numele și pronumele precum și adresa exactă a fraților pe care li propun să facă parte din comitetul Uniunii pe viitorii doi ani. În privința alegerii membrilor în comitetul Uniunii, comunitățile sunt rugate să respecte cu strictețe lămuririle date în „Farul Creștin” Nr. 25 din 21 Iunie 1941.

Având în vedere restricțiile din ultimul timp cu privire la trimiterea scrisorilor, facem cunoscut comunităților că corespondența oficială cu Uniunea poate fi făcută prin scrisori recomandate în care se pun chestiuni oficiale care interesează comunitățile și Uniunea, ne admițându-se scrisori cu caracter particular. Deci tablourile statistice și celelalte tablouri cerute de urgență de Uniune pot fi trimise în felul arătat mai sus, pe adresa: M. Dumitrașcu, secretar general al Uniunii Comunităților Creștine Baptiste din România, Ploiești, str. Bălți Nr. 13.

Bolta viitorului

(Urmare din pagina 1-a)

trunse de noi, mult dorita și așteptata viață. Ce setoși suntem după ea!

Și în lumea nouă va fi o dezvoltare în toate domeniile.

E și aceasta ceva natural. O viață bună aduce cu ea o dezvoltare. Nu ne vom apria la alte domenii, ci numai la dezvoltarea caracterului nostru.

Până acum se fura, bea, înjura, se trăia o viață murdară, se mințea, și nimeni nu se rușina să le facă și nimeni nu se căznea să le zăgăzuiască.

Avem nevoie de caractere, de oameni. Avem nevoie de oameni cinstiți, de oameni conștiincioși, de oameni curați la gânduri, gata la fapte bune, de oameni sinceri, de oameni de curaj, de oameni și nu de păpuși. Și omul va fi om numai atunci, când are un caracter. În lumea nouă va fi și o dezvoltare de caractere.

Facă Domnul ca râul binecuvântărilor Sale să se reverse peste noi, să ne inunde cu belșug multumire și fericire.

„Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea.” (Matei 12:30).

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Dela noi

În comuna Otlaca, jud. Arad, a avut loc înmormântarea ficei fratelui Sârbuț Mihai în etate de 15 ani. Au vorbit din cuvântul Domnului frații Sârbuț Petru, Durst Anton, și alți frați. Corul din loc combinat cu cel din Siclău condus de frații Igna Dumitru și Morariu Iacob au cântat spre slava Domnului.

Frații din comuna Mișul de Sus, jud. Arad, au avut a doua zi de Rusali o frumoasă serbare la care au luat parte frații din mai multe comune și din cercurile Cuied, Taut și cel din loc condus de fr. Gh. Luca din Chișinău. Programul a fost condus de fr. Moise Cristea din Roșia.

În ziua de 20 Iulie a. c. a avut în com. Cuv. n. jud. Arad, o frumoasă serbare a tineretului. Programul împodobit cu poezii, soluri și duete a fost condus de fr. Ionel Pop ajutat de frații V. Bugariu, Gh. Luluș și alții. Corul din loc sub conducerea fr. Voștinariu a cântat spre slava Domnului.

În ziua de 2 Iulie a. c. s'a ținut serviciul de înmormântare a fr. Trandafir Serac în etate de 57 ani din com. Valișoara, jud. Severin. E vrednic de amintit că acest frate a fost primul pionier în comuna sa care a primit pe Domnul ca Mântuitor al său, biserica simte un mare gol în urma fratelui.

Serviciul de înmormântare a fost ținut de fr. predicator Radula Pavel.

O mare bucurie au avut frații din com. Mariștea, jud. suceava, în ziua de 13 Iulie a. c. cu ocazia unui botez cu 3 suflete. Actul botezului a fost ținut de fratele Silvestru Ungureanu.

A doua zi de Rusali au avut mare bucurie frații din com. Dușești, cu ocazia unui botez cu 31 de suflete. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Glița Vasile ajutat de fr. Dărăban Nicolae. Din cuvântul Domnului au mai vorbit fr. Hoduț Alexandru, Glița Florian, Batu Vasile și fr. Dumitru. Au fost oaspeți din 21 de comune.

A trecut la cele vecinice în ziua de 7 Iunie fr. Samuilă Gavril în etate de 80 ani din com. Caușd, jud. Bihor. Serviciul de înmormântare a fost ținut de frații: Nicolae Bejenariu, Gh. Ionescu din Gurdeghiu, jud. Arad, Chișe Moise din Ianojda, jud. Bihor.

În ziua de 20 Iulie au avut o nespusă bucurie frații din comuna Certejul de sus fiind vizitați de frații din 7 comune. Programul serbării a fost condus de fr. Dumitru Popovici, din cuvântul Domnului au vorbit frații: Gh. Popa, N. Vințan, L. Ormndean și N. Rusu. Orchestra din Codru combinată cu cea din Hondoboeșe au cântat spre slava Domnului.

În ziua de 27 Iulie a. c. a avut loc în biserica baptistă din Covășint, jud. Arad, o frumoasă serbare a tineretului condus de fr. Ionel Pop din cuvântului Domnu-

lui au predcat frații: Simion Romulus, din com. Marginea, jud. Caraș și Manea R. din com. Ferdinand jud. Timiș.

A trecut la cele vecinice sora Indrii Lina de 30 de ani din com. Tulcea, jud. Bihor. Serviciul de înmormântare a fost ținut de frați Bejenariu Nicolae și Chirila Aron.

Fr. Otto Huergher, predicator din Germania, aflat prin Arad a făcut o vizită bisericilor noastre, predicând cuvântul Domnului.

Adevărata Biserică

(Urmare din pag. 4-a)

te de bunurile lor și mulți n'au dat nici unul la sută din bunurile lor Domnului. Dece? Pentru că nu l-au cunoscut și au rămas în acest păcat murdar „sgârcenia.” Ce nume urât are păcatul acesta și totuși e îmbrățișat cu atâta simpatie de mulți membri ai bisericilor de azi! Ba chiar nici nu e osândit de multe biserici. Dece? Pentru că majoritatea e departea sgârceniei.

În biserica din Ierusalim însă cei doi sgârceți a fost și a trebuit să moară. Cuvântul Domnului era atât de îmbelșugat în inimile credincioșilor că aceasta calitate proastă nu putea încapa la ei. Hristos locuia în mijlocul lor și unde este Hristos, acolo nu există sărăcie și mizerie în Biserică.

Dobândirea de suflete. O faptă strălucită a primei Biserici era câștigarea de suflete. Sigur nima largă a credincioșilor, a făcut ca oamenii, să vadă lumina lui Hristos, strălucind pe fețele lor. Așa că păcătoșii, se întorceau la Dumnezeu, cu sutele și miile. O biserică adevărată, va câștiga oricând suflete pentru Domnul. „Cei înțelepți câștigă suflete” — zice Solomon. — Multe biserici nu numai că nu dobândesc suflete, dar pierd și pe acele pe care le au. Cauza cea mai mare este egoismul din care se naște sgârcenia; păcat ce întunecă lumina Evangheliei din Biserică. Membrii din Biserică începătoare s'au întors la Domnul, nu numai că să li se ierte păcatele ei, și ca să

dea tot ce sunt și au cauzei împărății sale.

Iubite cetitor, ești tu membru în Biserică? Dacă da, atunci te întreb: Ai o inimă înfrântă, ai mărturisit credința vie în Isus prin botez? Te ții de aceasta mărturisire? Ești născut din nou? Stăruiești în învățătura Domnului în legătură frățească, frângeră pânii și în rugăciuni? Te-ai pocăit ca să dai, ori ca să primești numai. Cu păcatul sgârceniei cum stai. Știu că altele le urăști. Nu știu dacă de acesta te-ai despărțit? La dobândirea de suflete în Biserică ta te gândești?

I. RUSU

Lumini în întuneric

(Urmare din pag. 3-a)

ta, ci asupra Lui.” (Isaia 53. 9). Mi-a zis: „Acum roagă-te pentru mine.”

Pacea și seninătatea fi amplu sufletul. Cel ce-l înconjurau, au rămas mirați de schimbarea ce s'a făcut în viața lui. Acesta a fost unul dintre cazurile ciudate, cum unul din ceasul al unsprezecelea primi mântuirea. Înainte ca să vină sudorile reci ale morții, sângele lui Hristos trecu peste el, spălându-l de păcate — peste câteva zile muri. Și dacă toată activitatea mea de un an Domnul ar mângâia-o la cazul acesta și pentru aceasta, n'ași fi îndeajuns de vrednic, ca să mulțumesc lui Dumnezeu. Pentru că un suflet este mai scump înaintea Domnului, decât toate averile lumii, decât vâtelul acela nenorocit, care a devenit pentru mulți singura rațiune de a trăi. Încercați să stați mai mult în orașele lui Dumnezeu, apoi urmați-L în călănzire.

(Va urma)

„Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii”. Filipeni 4:5.

Mărturisirea unui fost materialist

(Urmare din pag. 5 a)

la dreapta cărui sunt plăceri veșnice, interesele acestea zic, aduc mai multă mulțumire, dau bucurii mai adevărate decât lucrurile de care, fiindcă nu cunoaștem nimic mai bun, ne interesăm o dată și urmări cărora ne risipim tot timpul și tot banii.

Lărea cu neputință omenește vorbind, să facem prietenii noștri și pe acei al căror fel de viață îl împărtășeam odinioară, să înțeleagă că n'am suferit nici o lipsă. „Priceperea lor fiind întunecată”, ei nu pot vedea decât lucrurile de nimic, pe care noi le-am lepădat, și nici nu bănuiesc comorile de slavă și de har pe care le are credinciosul în Isus, „În care Tatăl a găsit cu cale să facă să locuiască toată plătatea”. (Coloseni 1:19).

Este tocmai cum un cerșetor ar primi, prin vreo dărnice împărătească, un rând de haine mărețe și s'ar grăbi să-l îmbrace, lepădând cu bucurie zdrențele cari acopereau, pe când niște privitori, îmbrăcați ca și el în haine murdare, nu văd decât zdrențele puse deoparte și fug în grabă, strângând tare împrejurul trupurilor tealoasele lor zdrențe, de frică să nu li se întâmple și lor o asemenea nenorocire.

Domnul ne-a făcut deasemenea în stare să privim dincolo de acest „veac rău”, al cărui Dumnezeu este Satana, până la acel vector apropiat, în care Isus se va întoarce pe pământ, și toți cei răscumpărați de El împreună cu El, cum a fost prorocit din zilele lui Enoh (Iuda 14, Apoc. 19:11-16) și până la vremea așezării din nou a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Lui proroci, dela începutul lumii. (Fap. 3:21).

Ba și mai mult, am fost aduși să ne așteptăm nu la fericea pământească, nici la fericea după moarte, ci la cea aceea și mai apropiată, pe care credinciosul are bucuria s'o aștepte dintr-o clipă într-alta, adică venirea Domnului, când va chema pe ai Lui ca să vină să-L întâmpine în văzduh (Tesaloniceni 4:16-17, I. Cor. 15, 51:52). „Si astfel harul lui Dumnezeu, care aduce mântuirea, a fost arătat, și el ne învață să ne lepădăm de neleguirea și de poftele lumești și să trăim în veacul de acum după cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând împlinirea fericii noastre nădejdi și arătarea marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos, care s'a dat pe sine însuși pentru noi” (Tit. 2, 11:14).

Nu aceasta este felul de vorbire al înțelepciunii lumii acesteia, nici al domnitorilor lumii aceștia, ci al harului lui Dumnezeu și al Cuvântului Său, pe care noi

l-am primit și în care ne-am găsit bucuria.

„Nu vă mirați dacă lumea vă urăște”

Ar fi fost puțin potrivit cu adevărul să pretindem că această schimbare a vieții, această lepădare de vechile noastre deprinderi, intrarea noastră pe singura cale ceea nouă și vie, să nu fi fost însoțită de greie încercări. Firește, batjocurile nu ne-au fost cruțate a fost supărare, vrăjmășie, vorbe. A părăsi căile lumii înseamnă negreșit a le osândi și cei ce le urmează nu pot primi bine lucrul aceasta. Ei se bat, strigând: Oare Abana și Parpar, râurile Damascului, nu sunt mai bune decât toate apele de aici? (II. Impărați 5:12). Atunci întreabă ei, pentru ce această neîncredință și acest bogotism?

Noi putem suferi însă toate acestea cu răbdare, pentru că El a zis: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine Mă urât înaintea voastră” (Ioan 15:18), și cu atât mai mult, cu cât cei ce lucrează așa, o fac din necunoștința adevărului. Ne aducem aminte că și noi împărtășeam nu demult neștiința lor și că a trebuit harul lui Dumnezeu ca să facă să pătrundă lucrarea Lui în viața noastră întunecată. Noi știm deasemenea că nu putea ajuta pe astfel de suflete scumpe, pentru cari a murit Isus, decât păstrându-ne cărarea noastră deosebită și despărțită de alor și rugându-ne ca soizii să poată cădea și de pe ochii lor, ca să poată vedea care este adevăratul mers al lumii acesteia (Efes. 2:2) și la ce prăpădăvire vor fi țărâți cei ce stăruiesc în el până la sfârșit; dar mai pe sus de toate, să poată vedea că viața veșnică nu se găsește decât în Isus, prin credința în jertfa lui ispășitoare și învierea lui dintre cei morți. (Rom. 10:9, Faptele 17:3, Romani 4:24-25, I. Cor. 15:1-4 și 13:19).

Cine crede în fiul are viață veșnică, dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața și mânia Lui Dumnezeu rămâne peste el. (Ioan 3:36).

din „Prietenul”

Oricine își iubește Neamul, Patria și Libertatea, ajută din ale lui familiile celor căzuți pe front pentru aceste bunuri. E datoră noastră a tuturor să sprijinim pe cei cari cu sângele și cu viața lor au câștigat libertatea fraților noștri robți. Cine și face datoră, merită onoarea de a fi copilul Patriei.

Din suferințele baptiștilor din Rusia

În anul 1937 s'a putut strecura cu multă grijă peste hotarele țării sovietice informația de moartea a doi din cei mai de seamă bărbați a credincioșilor creștini baptiști din Rusia. Fr. N. Odzov, care mai mulți a fost președintele unui grup creștin baptist din Rusia, o personalitate bine cunoscută între baptiștii din întreaga lume, a murit în 1937 o dată, care a rămas necunoscută, în temnița din Jaroslaw. Despre el spun cei ce l-au cunoscut, următoarele: „Fost un creștin devotat, tăcut, dar ferm în convingerile sale, un iubitor de frați, supuș aceluor suferințe.” Cu toate acestea a fost pus de bolșevici în temniță și lăsat să moară acolo.

Celalalt baptist, e predicatorul Paul Pavlov, fiul lui Vasile Pavlov, mare pioner baptist din Rusia, și despre moartea acestuia lipsesc datele, dar se știe că și el a murit în închisoare.

Prigoana asupra fraților noștri, a fost mare și fără milă. Dar rugăciunile lor rupte din captivitatea suferințelor au fost auzite, și pârharul mâniei lui Dumnezeu s'a umplut și s'a vărsat. Do Domnul face scăpare credincioșilor Lui. „Chiar dacă zăbovește, totuși așteaptă-L.”

ALCOOLUL

Eu sunt cel mai mare criminal din istoria omenirii.

Eu am ucis mai mulți oameni decât toate războaiele adunate laolaltă.

Eu am făcut milioane de case nefericite.

Eu am transformat tineri buni în niște trântori.

Eu am schimbat și am brutalizat caracterele oamenilor.

Eu am netezit pentru milioane de oameni calea care coboară la moarte.

Eu d'strug pe cel slab și slăbesc pe cel tare.

Eu fac pe cel înțelept nebun.

Eu răstorn pe nebun în nebunia lui.

Eu prind în cursă pe cel nevinovat.

Eu sunt cunoscut de soția părăsită și de copiii ei flămânzi.

Eu am ruinat milioane și voi mai ruina milioane.

Eu sunt ALCOOLUL.

Rugăciunea este uleiul care scoate apa din izvor, apă cu care se udă florile și zarzavaturile. Sparge ulciorul și atunci nu vei avea cu ce scoate apă, și din lipsa apei grădina se veștejește și usucă.

I. Bunyari